

Zdaj sem tiho!

Spisal V. S.

Sestrico imam, in sicer jako ljubeznivo, tri leta staro sestrico, ki nima miru, razen če spi. Vedno je za petami zdaj nemu, zdaj drugemu; vse hoče videti in vse vedeti. Vpraša vedno toliko, da ji vsi skupaj komaj odgovarjamo.

Posebno rada se pa igra, a ne sama, temveč v družbi. Skriva se najrajša. Stisne se v kakšen kotiček, zleze pod mizo, pod postelj, a tudi pod odejo na postelji smukne, da bi je časih skoraj ne mogli najti. Tega se menda tudi sama boji, zato pa vedno kliče: „Tukaj sem, tukaj sem!“

Naša ljuba mamica, ki navadno šiva v naši sobici, se je nekaj časa smejala, potem pa je sestrico poučila, da mora biti tiho, kadar se skrije. Ta jo je umno in pazljivo poslušala ter ji končno tudi obljubila, da bo tako storila. Nato jo skrije mamica v omaro. A komaj je začel bratec iskati sestrico po raznih kotih, zakliče sestrica v omari: „Mama, zdaj sem tiho!“

† Vladika Josip Juraj Strossmayer.

Napisal Lad. Ogorek.

Dne 8. preteklega meseca je umrl v Djakovu v Slavoniji največji Jugoslovan in najplemenitejši cerkveni dostojanstvenik, škof doktor Josip Juraj Strossmayer, v 91. letu svoje dobe. Ob njegovi gomili ne žalujejo samo naši bratje Hrvati, ki jim je pokojni Strossmayer storil toliko neprecenljivih dobrot, nego ob njegovi smrti je prevzet globoke žalosti ves slovanski svet, saj je ljubil ta plemeniti mož vse Slovane z enako ljubeznijo kot svoje brate.

„Zvonček“ je že seznanil z delovanjem in življenjem tega moža-vzornika svoje bralce v I. svojem letniku, ko je obhajal Strossmayer petdesetletnico svojega škofovanja.*)

Strossmayer je bil sin preproste meščanske rodovine v Oseku. A z vztrajnostjo, neumornim delom, z učenostjo in globokim umom se je dvignil na visoko mesto odličnega cerkvenega dostojanstvenika. Ko je bil star

*) Glej „Zvonček“, I. letnik (1900), str. 177!

❖ Vladika Josip Juraj Strossmayer. ❖

34 let, je bil že imenovan za škofa v Djakovu. In od teh svojih moških let pa do sive svoje starosti je sipal po vsi svoji domovini toliko obilico dobrot, da ostanejo vekomaj nepozabljene. Z njimi si je zgradil sam veličasten spomenik, ki bo pričal še poznim rodovom, kako velika je bila njegova ljubezen do domovine.

Njegova zasluga je, da imajo v Zagrebu vseučilišče, dragoceno zbirko umetniških slik in akademijo znanosti in umetnosti. Za vse te in enake ustanove je daroval Strossmayer iz svojega nad dva milijona kron. V Djakovu je sezidal prekrasno cerkev, ki je med najlepšimi v Evropi. Za to umetniško zgradbo je dal svojega denarja 2,400.000 kron. In v to cerkev so položili Strossmayerja k zadnjemu, večnemu počitku . . .

Pogrebnege izprevoda njegovega se je udeležilo na tisoče in tisoče ljudstva. Prišli so zastopniki društev in ustanov iz vsega slovanskega sveta, da izkažejo poslednjo čast velikanu po duhu in srcu.

Vsemu Strossmayerjevemu delovanju je služilo geslo: „Vse za vero in domovino!“ In res je vse žive dni zvesto in nesebično služil veri in domovini, ki sta imeli v njem krepkega podpornika in ljubečega pospeševalca.

Na dan smrti je dovršil Strossmayer 90 let in 62 dni življenja, takrat je minilo 67 let in 50 dni, kar je bil posvečen za duhovnika, in 54 let in 212 dni, odkar je bil škof.

Strossmayerju, ki je ljubil tudi Slovence kot svoje drage in mile brate, ostani v srcih slovenske mladine nevenljiv spomin! Slava njegovega imena prehajaj od rodu do rodu!

Sivi lasje.

Spisal *E. Gangl.*

Materi se je mudilo z doma. Imela je edinega otroka, dveletno hčerko. „Hčerko pustim doma!“ si misli mati, „okna so zaprta, vrata zaklenem, in prav nič se ji ne more pripetiti. No, pa saj se tudi precej vrnem.“

Deklica je bila v drugi sobi. Mati odide, ne da bi rekla otroku, da gre z doma. Vsaj siten ne bo! Mati odide in zaklene vrata za seboj. Hitro zbeži po stopnicah v prodajalnico onkraj ulice, da kupi, česar ji je treba, in da takoj zopet

steče domov.

Ko stopi mati iz prodajalnice, se ozre na okna svojega stanovanja. Sapa ji zastane, noge ji klecnejo v kolenih. Kakor da jo udari silna roka po glavi, se ji stemni pred očmi, da omahne ob zid.